

Svensk text till filmen

Aura of Divinity

En Aura av Gudomlighet

När vi betraktar jorden som helhet blir mänsklighetens inbördes relation allt mera uppenbar. Vi inser att de fysiska element som behövs för vår existens binder oss, om inte tillsammans, så i alla fall vid gemensamma villkor.

De andliga element, som förenar alla människor, har gång på gång tillförts nytt liv under kritiska ögonblick historien igenom av messias-gestalter, profeter och avatarer. Detta fenomen, en andlig pånyttfödelse, äger rum i vår tid. De som har öron att höra med börjar lyssna.

Rösten tillhör Bhagavan Sri Sathya Sai Baba, vördad av miljoner som en gudomlig inkarnation, en *avatar*. Medan han i London Times beskrivs som "den mest imponerande helige mannen under århundraden", säger han själv att hans liv är hans budskap. Han lever det öppet och offentligt, och inbjuder till granskning dem som skulle vilja tro, inte genom blind tillit, utan via efterforskning och förnuft.

Den sydindiska byn Puttaparthi ligger längs Chitravati-floden vid foten av en krets karga berg cirka 20

mil norr om Bangalore. Puttaparthi är för litet för att hittas på någon karta. Det är flera kilometer till närmsta huvudväg och man kan bara komma dit på grusvägar. Byn är välsignad med tre tempel och en moské. Invånarna lever sina liv och odlar sin jord ungefär som deras förfäder gjort de senaste århundradena.

Vid soluppgången morgonen den 23 november 1926 blev en varmt religiös indisk kvinnas böner besvarade när hon födde en son i ett litet hus som fanns i byn på den tiden. Vittnen berättar om musikinstrument som orörda spelade av sig själva i huset och en mystisk kobra (ett traditionellt tecken på gudomlighet) hittades senare under det nyfödda barnets bädd.

Barnet kallades Sathya Narayana Raju. När han växte upp visade det sig att unge Sathya, vars namn betyder Sanning på sanskrit, var annorlunda än andra barn. Han var hjälpsam mot byborna och utförde osjälviskt arbete.

Han ledde sina lekkamrater, som kallade honom "*guru*", i hymner på morgonen innan skolan började,

och fascinerade och roade dem genom att materialisera sötsaker, pennor och leksaker från en tom väska. Den mirakulösa förmågan att skapa föremål, omvandla materia och hela sjuka, som manifesterade sig spontant hos barnet, har fortsatt att i mer än 40 år slå alla som upplever den med häpnad.

I maj 1940 lade den 13-årige Sathya undan sina skolböcker och förklarade för sin häpna familj att han var reinkarnationen av en helig man vid namn Shirdi Sai Baba. Medan han var okänd i Puttaparthi-regionen, dyrkades Shirdi Sai Baba av muslimer i norr. Han klädde sig som en muslim, men smorde sin panna med aska enligt hinduistisk sed. Han sov den ena natten i en moské, den andra i ett tempel. Under en tid och på en plats där religiös konkurrens hade orsakat krig, åstadkom han fred och ömsesidig respekt mellan de båda trosrikningarna genom sitt exempel.

När han var döende, berättade Shirdi Sai Baba för sina lärjungar att han skulle inkarnera efter 8 år. Åtta år senare föddes Sathya Narayana.

Sedan han avslöjat sin identitet år 1940, sade unga Sathya till sina föräldrar att han inte längre hörde till dem, och förklarade att hans lärjungar väntade på honom och att det var dags att gå.

Han lämnade skolan i oktober under sitt 13:e år och började samla anhängare omkring sig. Först var det bara några få lärjungar och han

levde relativt obemärkt. Då fler och fler började inse hans ovanliga natur, sade han till dem: "*Ni har lätt tillgång till mig nu. Om några få år kommer ni bara att kunna se en skymt av mig på kilometers avstånd - det kommer att bli så stora människoskaror kring mig.*"

Den unge mannens rykte spreds i hela området.

När Sathya uppnådde 20 års ålder, skrev hans äldre bror, en lärare i ett närbeläget samhälle, ett brev som uttryckte oro för de faror som lurar i berömmelse och offentlig uppmärksamhet.

Sathya besvarade hans oroliga frågor i ett brev den 25 maj 1947, där han bl.a. sade:

"Kära du!

Låt mig få säga dig att det är omöjligt att se in i hjärtat och förstå naturen hos dem som har förvärvat andlig visdom. Vi måste hålla oss till vår egen rätta väg, utan att påverkas av världslig uppskattning.

De stora brukar inte yvas när man tillber dem eller bedrövas när de blir bespottade. De vet själva vilken väg de måste gå; deras visdom styr deras handlingar och gör dem heliga. Självtillit och goda handlingar - dessa två är deras speciella kännetecken. Varför skulle du beröras av oro så länge jag håller mig till dessa två? När allt kommer omkring närmar sig allmänhetens beröm eller klander inte verkligheten, de kan bara nå den yttre fysiska ramen.

Jag har till uppgift att leda mänskligheten och tillförsäkra alla ett liv fullt av sällhet. Jag tänker varken ge upp min mission eller min bestämmelse. Jag vet att jag kommer att genomföra detta. Jag behandlar heder och vanära, berömmelse och klander, som kan bli följden, med samma jämvikt.

Jag handlar bara i mänsklighetens intresse. Ingen kan förstå min storhet, vem han än är, vilken metod han än använder, hur länge han än försöker. Du kan själv bevittna den fulla härligheten under kommande år.

Jag behöver inte skriva det här. Jag skriver därför att jag kände att det skulle smärta dig om jag inte svarade.

Din Baba"

På detta sätt gav Sathya Sai Baba år 1947 sin äldre bror en profetisk glimt av framtiden.

De första åren fanns inget *ashram* i Puttaparthi. Men 1950 började man uppföra ett tempel vid foten av en kulle i utkanten av byn. Snart tillkom flera byggnader och platsen fick ett namn - Prasanthi Nilayam, den Högsta Fridens Boning. Fastän templet senare byggts om, bor Sai Baba fortfarande i de två små rum som den gången byggdes för honom. Det första *ashramet* var stort nog för att kunna ta emot det växande antal människor, som

kände sig dragna till den unge mannen.

Under 1960-talet, då Sai Babas namn spreds över Indien, samlades regelbundet tjugo- till trettiotusen anhängare på denna avlägsna plats till religiösa festivaler. Hinduer tillhörande olika sekter, muslimer, sikher och kristna... människor som mycket väl mindes de religiösa krig, som uppkom efter briterernas delning av landet 1947, mindre än tjugo år tidigare, kom nu för att uppleva den helande och enande kraften i Sai Babas budskap om universell kärlek.

Under 70-talet började människor från hela världen komma till Prasanthi Nilayam, och det blev nödvändigt att bygga om stora delar av *ashramet* för att kunna härbärgera de väldiga skaror som nu kunde samlas till en religiös fest, uppemot 100 000.

Den sorglöse bypojken personliga frihet blev gradvis ett slags fångenskap utan något privatliv, ständigt bevakad som han var av anhängare, som hoppades på en blick eller ett ord från den, som var en villig fånge i den kärlek han väcker hos andra.

Något som speciellt har intresserat iakttagare av Sai Babas liv är inte bara hur hans födelse fullföljde Shirdi Sai Babas profetia och hur hans liv uppfyllt profetian i brevet till brodern, utan också hur han i anmärkningsvärd grad uppfyllt en

mer än 5000 år gammal profetia i hinduismens heliga skrifter.

I Mahabharata, hinduismens urgamla "testamente", förutsade Herren Vishnu, universums upprätthållare och beskyddare, Kali Yuga, en tidsålder motsvarande vår nuvarande - kännetecknad av moraliskt och andligt förfall, politisk korruption, förtryck, ohederlighet, kriminalitet och allmänt bruk av osanning. Herren Vishnu sade:

"När det onda har fritt spelrum på jorden, kommer jag att låta mig födas i en god och from mans familj och ta mänsklig gestalt för att återupprätta harmoni genom utplånande av det onda. I Kalis kommande syndfulla tidsålder, kommer jag att ta form som en mänsklig avatar med mörk hudfärg. Jag kommer att födas i en familj i södra Indien. Denna avatar kommer att besitta stor energi, oerhörd intelligens och storartade förmågor. Materiella ting, som behövs för denna avatars mission, kommer att finnas till hans förfogande så snart han tänker på dem. Han kommer att segra genom godhetens kraft. Han kommer att återupprätta fred och ordning i världen. Denna avatar kommer att inleda en ny sanningens era och kommer att vara omgiven av andliga människor. Han kommer att färdas över hela jorden, älskad av andliga människor. Människorna på jorden kommer att efterlikna denna avatars uppförande och fred och rikedom

kommer att råda. Människorna kommer återigen att ägna sig åt utövandet av religiösa ceremonier. Överallt kommer center för utbildning i läran om Sanningen (*Brahmic lore*) och tempel att återuppstå. Ashrams kommer att fyllas med sanna, uppriktiga människor. Jordens härskare kommer att styra sina riken rättfärdigt. Avataren kommer att ha ett strålände rykte."

Denna profetia bekräftas i den urgamla klassiska skriften Vishnu Purana, som också berättar, att denna avatar kommer att uppvisa övermänskliga förmågor för att förverkliga den nya sanningens tidsålder. Den tillägger: "Hans föräldrar kommer att vara anhängare till Vishnu och bo i en liten by där man tillber Herren Krishna i sin form som koherde." Faktiskt tillbad Sai Babas mor och mormor också i månader innan han föddes den aspekt av Vishnu, som kallas Sathyanarayana, och byn Puttaparthi hette tidigare Gollapali, som betyder "koherdarnas hem".

Det ser alltså ut som om Bhagavan Sri Sathya Sai Babas liv besannar gamla profetior och heliga skrifter.

Staden Bombay är Indien, ja, faktiskt hela världen, i ett nötskal. Den inrymmer det moderna livets sofistikerade sidor på samma gång som fattigdom och nöd, och avspeglar på så sätt de mänskliga villkorens tidlöshet.

Sathya Sai Babas andliga undervisning riktar sig med direkta och enkla ord till alla människors hjärtan. Svårigheten ligger inte i att förstå hans lära utan att leva efter den i vardagen.

I augusti 1976 gav Sathya Sai Baba sin första tidningsintervju. Intervjuare var R.K. Karanjia, chefredaktör för en veckotidning vid namn "Blitz", som ges ut i miljonupplaga i Bombay.

Förhistorien till denna intervju är viktig, eftersom Sai Baba uppmantrar alla att ha en undersökande attityd när de kommer till honom.

Karanjia var en uttalad marxist och ansåg sig själv vara en övertygad ateist, som varken hade respekt för eller användning av sitt lands andliga traditioner. Denna inställning avspeglades i veckotidningen "Blitz".

Hans beslut att resa till syndien för att besöka Sai Baba berodde på en utmaning från en kollega, som ställde Karanjia inför det faktum, att det var ologiskt att han ansåg sig själv som en objektiv reporter, när han hade bildat sig en uppfattning om Sathya Sai Baba utan att någonsin ha sett eller träffat honom. Karanjia gav honom rätt och planerade ett besök i Sai Babas ashram. När han var där beviljades han en intervju med Sai Baba.

Han skrev senare: "Baba utstrålade inte bara kraftfyllda strömningar av något som jag endast kan beskriva som andlig kärlek och nåd,

utan han förbluffade mig också med sin kunskap om de mest intima detaljer rörande mitt liv och arbete. Han föreföll också att i förväg veta de frågor jag planerat att ställa. Så snart jag började ställa en fråga, hejdade han mig med en mild klapp på knäet och började besvara den. Jag avslutade aldrig en fråga. Ändå fick jag alla svar."

Denna upplevelse övertygade Karanjia om sanningen i Babas ord och inspirerade till djupgående förändringar i hans liv.

Mycket av det som berättas i det följande har hämtats från Sai Babas svar under denna intervju. När vi hör hans ord, kommer vi att se honom vandra bland sina hängivna anhängare i Prasanthi Nilayam, ta emot brev och då och då manifesteras *vibuthi* (helig aska). Vi kommer att se honom i Brindavan intill Sathya Sai Babas College för Män, i en lantlig by i södra Indien och i Dharmakshetra, ett center för service-aktiviteter i Bombay.

"Gud är människa och människan är Gud. Alla har vi något av Gud, den gudomliga gnistan, inom oss. Alla människor är gudomliga liksom jag, men med Anden förkroppsligad i mänsklig form (av kött och ben). Enda skillnaden är att de är omedvetna om denna gudomlighet. De har kommit in i detta karmiska fångelse genom misstag begångna under många liv. Jag har antagit fysisk form av fri vilja. De är bundna

vid kroppen, medan jag är fri från band. Den huvudsakliga skillnaden är att de kastas hit och dit av begär, medan jag inte har något begär utom det överordnade - att göra dem fria från begär.

När än kiv, split och disharmoni hotar att ta överhanden i världen, inkarnerar Gud i mänsklig form för att visa mänskligheten vägen till kärlek, harmoni och frid.

Avataren tar mänsklig form och betar sig mänskligt så att mänskligheten kan känna släktskap med det gudomliga. På samma gång rör han sig på gudomliga plan, så att mänskligheten också kan inspireras att söka nå Gud. Den uppgift som avataren kommer för att utföra är att hjälpa människorna till insikt om att Gud finns i deras hjärtan som livets källa och drivande kraft. Därför har jag, i min nuvarande avatarform, kommit rustad med den formlösa Gudomens hela kraft för att leda mänskligheten rätt, höja det mänskliga medvetandet och återföra människorna till den rätta vägen - sanningens, rättfärdighetens, fredens och kärlekens väg mot gudomlighet.

Den vibuthi (helig aska) som jag materialiserar är en manifestation av det gudomliga med mäktig innebörd och symbolik. Den symboliserar själens, andens och alla gudsformers kosmiska, odödliga och eviga natur. Den är det som återstår då allt världsligt, förgängligt och föränderligt har förbränts.

Först och främst är den symbolisk för kretsloppet av liv och död inom vilket allt till sist reduceras till aska. 'Av stoft är du kommen, till stoft skall du åter vardas.' Aska eller stoft är tingens slutliga tillstånd, de kan inte förbrännas vidare.

I ett gudomligt sammanhang utgör vibuthi en varning till mottagaren att ge upp sina önskningar och begär, att förbränna passioner, bindningar och frestelser i hängivenhetens eld, som gör oss rena i tanke, ord och handling.

Det är för att inpränta denna lärdom som jag materialiserar aska till dem som kommer till mig med kärlek och hängivenhet. Precis som andra materialiseringar fungerar den också som en talisman, helar sjuka och ger skydd till dem som behöver det. Den är en symbol för Gudomlighet, vitt skild från magiska tricks.

De krafter som jag har att skydda, hela och frälsa människor samt att materialisera föremål har sitt ursprung i Gud och kan endast brukas av en avatar."

En avatar kännetecknas av sexton egenskaper. De första femton är: kontroll över kroppens fem funktioner, kontroll över de fem sinnena och kontroll över naturens fem element. Dessa förmågor kan förvärfvas genom andliga övningar och discipliner. Det är den sextonde egenskapen, vilken är ouppnåelig genom mänsklig utveckling och endast förekommer hos gudomliga

inkarnationer, som ger perspektiv på Sai Babas mirakulösa förmågor. Man kallar denna egenskap oändligt medvetande, vilket innefattar allvetande, allestädes närvaro och allmakt.

Einstein erkände den naturlag, som säger att energi är lika med materia multiplicerad med kvadraten på ljusets hastighet ($E=mc^2$). Därmed bevisade vetenskapen den urgamla yoga-regeln att materia och energi är två sidor av samma sak, och den började erkänna materia som förtätad energi som rör sig i ett kontinuum av former i ständig förändring. Omvandlingen av materia till energi och energi till materia sker med ljusets hastighet, på ljusets plan - samma ljus som har erkänts i alla tider, i alla religioner som gudomlig energi.

En avatar är i stånd att materialisera och dematerialisera föremål, att rikta sitt medvetande till vilket ställe som helst i kosmos, att förflytta sig med ljusets hastighet och att använda ljusets kraft i sin mission. Fritt från kroppens begränsningar och naturens lagar är hans medvetande ett med skapelsens ursprungliga energi och därför oändligt. Det som för oss ter sig som mirakel, är för den som har oändligt medvetande och t.o.m. är frigjord från tid och rum, ett enkelt samspel med urkrafter.

Sai Baba ses här ta emot brev från sina anhängare, där de ber om hjälp och gudomlig välsignelse.

"De mirakler jag utför härrör från Guds oändliga kraft. De är vittnesbörd om min gudomlighet. De är på intet sätt en uppvisning. Alla magiska prestationer utförs, som ni vet, för pengar. De hör till trollkonstnärens yrke. De utgör ett slags legaliserat bedrägeri, som innebär att ett föremål förflyttas från en plats till en annan genom fingerfärdighet som människor inte uppmärksammar. De innebär inte några siddhi- eller mirakulösa förmågor.

Det jag gör är en helt annan slags skapelseakt. Det är varken magi eller siddhikrafter. För det första vill jag inte ha något i gengäld. För det andra bedrar jag inte människor genom att förflytta föremål, utan jag skapar dem. Låt mig upprepa, att jag inte gör detta utifrån ett behov eller en önskan att demonstrera mina förmågor. För mig är detta ett slags visitkort för att övertyga människor om min kärlek till dem och förstärka deras hängivenhet i gengäld. Eftersom kärleken är utan form, använder jag materialisering som bevis på min kärlek. Den är bara en symbol.

De flesta människor önskar sig en talisman som symbol för mitt beskydd. Så jag ger dem det. När de råkar i svårigheter griper de tag i ringen, armbandet eller klockan som påminner dem om mig och kallar mig till sin räddning, så att jag kan hjälpa dem. Om jag däremot ger dem något de inte kan bära på sig är det troligt

att de lägger det någonstans och glömmet det.

Dessa prydnadsföremål eller talismaner ger människor en känsla av trygghet och beskydd som de behöver i tider av bekymmer och kriser och skapar en symbolisk länk som överbryggat det långa avståndet mellan dem och mig. När mina hängivna behöver mig sänder dessa föremål budskapet trådlöst och jag kommer omedelbart till deras hjälp. Jag kan bota, rädda och till och med återuppväcka människor, förutsatt att de befinner sig i ett andligt mottagligt tillstånd. Det är som positiv och negativ elektrisk ström. Min förmåga att hela kan jämföras med den positiva strömmen. Er hängivenhet för mig är den negativa strömmen. Så snart dessa förenas åstadkommer hängivenheten det som kallas helandets mirakel.

Det är människans sinne som i grunden är ansvarigt för hennes hälsa eller sjukdom. Hon är själv den som orsakar båda. Så när det gäller helande eller botande, måste den nödvändiga tron skapas i hennes sinne för detta ändamål. Allt jag gör är att förse henne med tilltron, viljan och kraften att bota sig själv. Det är min överflödande kärlek i samverkan med den hängivnes tro på mig som ger det önskade resultatet.

Det gudomliga som existerar i var och en som en liten gnista finns i mig som den fulla lågan: det är min uppgift att utveckla varje liten

gudomlig gnista i alla till den gudomliga lågans fullhet.

Det första villkoret för denna utveckling är att den som tar emot nåden från sin sida mobiliserar den nödvändiga hängivenheten för att uppnå fullbordan. De som bär Baba i sitt hjärta som inneboende Gud tillhör denna kategori hängivna. De kommer till mig, ser mig och hör mig, upplever min kärlek till dem och mottar den med hängivenhet. På så sätt blir de en del av mig och min gudomlighet. För de tvivande och förvirrade ger jag följande bild... De som vill hämta pärlor ur havet måste dyka djupt för att få tag i dem. Det hjälper dem inte att plaska omkring i de grunda vattnen nära stranden och säga att havet inte har några pärlor och att alla berättelser om dem är osanna. På samma sätt måste också den som vill försäkra sig om avatarens kärlek och nåd dyka djupt och tränga in i Sai Baba. Endast då blir han ett med mig och bär mig djupast i sitt hjärta.

Idag är ondskan så vitt spridd att hela mänskligheten skulle gå under i en kärnvapenkatastrof i händelse av ett världskrig. Det är för att förhindra en sådan katastrof som denna avatar har kommit och för att rädda världen från undergång.

Det finns två sätt på vilka en avatar kan hjälpa människor att undvika olyckor - en omedelbar lösning och en långsiktig lösning. Varje omedelbar lösning skulle stå i strid med naturens grundläggande

lagar och den karmiska lagen om orsak och verkan. De flesta människor lever i sina begärs och sitt egos materiella värld, som styrs av denna lag. De skördar frukterna av sina handlingar. Detta medför deras utveckling eller tillbakagång. Om avataren ingriper för att omedelbart lösa deras problem, skulle detta stoppa allt handlande, all utveckling, allt framåtskridande. Denna lösning kan uteslutas eftersom den helt sätter naturlagarna ur spel.

Det andra och mer effektiva alternativet innebär en långsiktig lösning genom vilken avataren leder människorna till en högre medvetandenivå så att de kan förstå den gudomliga lagens sanning. Detta kommer att återföra dem till naturen och den karmiska orsakslagen. De skulle då höja sig över (transcendera) det kretslopp av orsak och verkan, som de i dag är offer för och därigenom bli i stånd att kontrollera och styra naturens krafter för att undvika olyckor som jordbävningar, översvämningar, torka, hungersnöd och epidemier.

Om avataren sätter omedelbart stopp för sådana hemsökelse - vilket jag kan och också gör när behovet är absolut påkallat - skulle skapelsens hela drama med sin karmiska lag kollapsa. Dessa katastrofer inträffar inte på grund av vad Gud har gjort med människan, utan i själva verket på grund av vad människan själv gjort med människan.

Därför måste människan totalt förändras och omskapas med egot utplånat och ersatt av ett transcendentalt medvetande så att hon kan höja sig över den karmiska cykeln, behärska naturen och avvärja dess katastrofer. Detta är avatarens nuvarande arbete som jag utför. Vart än Sathya Sai Baba går följs han av ljudet av hängivna sånger som kallas *Bhajans*. Att sjunga Guds namn är, säger han, det säkraste sättet i vår tid att behärska sinnets nycker och därigenom försvaga egots (det lägre jagets) herravälde och stärks den andliga beslutsamheten.

Nyckelorden i *Bhajans* är *mantran* - uråldriga sanskrit-namn på Gud använda i gamla tider och omtalade i de heliga skrifterna, vilka har kraft att ge en fast form åt innebörden. Genom att sjunga ett mantra skapar man en vibration som framkallar det motsvarande tillståndet. När man alltså sjunger till Guds ära, oavsett form eller aspekt, förs det mänskliga sinnet närmare en konkret upplevelse av detta gudomliga medvetande.

Vid speciella tillfällen leder Sai Baba själv sången. En traditionell niodagars festival kallad *Dashehra* hålls varje år över hela Indien och även i *Prasanthi Nilayam*.

Sai Baba har sagt att hans mirakler inte har något större värde i sig, men att upplevelsen av dem skakar om människor... väcker dem från självbelåtenhet och inriktar dem

mot ett andligt liv. Det kanske mest dramatiska av miraklerna är *Vibuthi Abhishekam*, en manifestation av vibuthi i stor skala, som äger rum under Dashehra.

Efter morgonceremonin samlades skarorna i auditoriet och Baba talade om innebörden av *Vibuthi Abhishekam*. Detta följde det för de hängivna välbekanta mönstret vid sådana tillfällen. Silverstatyn av Shirdi Sai Baba, Sathya Sai Babas föregående inkarnation, badades och torkades. Ett juvelhalsband framställdes av Baba med en handrörelse och placerades på statyn. Ett tråkäril i form av en blomstervas hölls upp och ner ovanför statyn. Baba började röra handen snabbt i vasen och stora mängder vibuthi östes ur den .. ur intet, som det tycktes, och täckte statyn med en underbar doft. När Baba för ett ögonblick tog sin hand ur den uppochnervända vasen, upphörde vibuthin att rasa ned, liksom för att övertyga tvivlarna bland åskådarna att den annars tomma vasen behövde den gudomliga handen för att producera vibuthi. Flödet, som verkade oändligt, började igen så snart Baba satte handen i vasen. Det är vid sådana tillfällen logiken blir satt ur spel, för i förvirringen börjar vi undra mer, när strömmen av vibuthi upphör än när den börjar igen, eftersom vi glömmer att han som kan skapa vibuthi efter behag också kan stoppa flödet.

Man kan se vibuthi materialisera sig på fotografier av Shirdi Sai Baba och Sathya Sai Baba i anhängares hem i Indien och andra delar av världen. I Bhajan-rummet i herr Krupanas hem i Bangalore har många foton utsöndrat vibuthi i över tio år. Herr Krupana säger om detta fenomen: "Ja, jag är anhängare till Baba. Jag bor här med min fru och min kusins familj bor också här. Det är inget speciellt med det här huset. Var jag än är bär jag Babas bilder med mig. Vart jag än kommer materialiseras vibuthi på bilderna. Vem som helst kan se det. Många människor har sett aska falla från dem. Den är avsedd att delas ut och inte att lagras. Vi ger bort allt. En nypa vibuthi och ett glas vatten är medicin. Man kan ta den som vanlig medicin mot vilken sjukdom som helst. Huvudsaken är tron. Man måste ha tro på vibuthi och tro på Baba, då botar den faktiskt alla sjukdomar."

Efter att dr Karlis Osis, från det Amerikanska Sällskapet för Psykisk Forskning, hade företagit två resor till Indien för att studera och dokumentera Sai Babas mirakler, skrev han: "Jag har varit aktiv forskare i tjugo-fem år, och jag har rest vida omkring, men ingenstans har jag funnit fenomen, som så klart och kraftfullt påvisar en andlig verklighet som de mirakler som varje dag äger rum kring Sai Baba."

Men ändå dyker spørsmålet om Sai Babas förhållande till

vetenskapen upp med jämna mellanrum. I tidningsintervjun med R.K. Karanjia kom Sai Baba också in på denna fråga.

"Regeln att ingenting kan skapas ur intet, har bara giltighet inom vetenskapens begränsade område och dimensioner. Den gäller inte för det andligas transcendentala område och dimension. Där kan vad som helst skapas av den gudomliga viljan. Allt som existerar kan fås att försvinna, och det som inte existerar kan skapas och uppenbaras."

Då Sai Baba tillfrågades hur universum skapades, talade han om den eviga gudomliga principen:

"Det fanns ingen som kunde veta vem Jag är förrän Jag skapade universum till Mitt behag med ett ord. Genast höjde sig bergen. Genast började floder flyta, jord nedanför, himmel ovanför. Oceaner, hav, land och flodområden; sol, måne, öknar uppstod ur intet för att bevisa Min existens. Sedan följde alla former av människor, djur, fåglar... hörande, talande och flygande. Den främsta rangen fick människan och Min kunskap nedlades i hennes sinne."

De flesta vetenskapsmän, som studerar universums struktur och utveckling, är överens om att de religiösa skapelseberättelserna, som föreställer sig ett ursprungligt tomrum, kan vara otroligt nära sanningen. De tror att universum är

den expanderande återstoden av en jättelik eldkula, som skapades för tjugo miljarder år sedan genom själva tomrummets explosion.

"Alla våra religiösa skrifter hävdar att Gud finns i var och en. Det enda som är manifesterat och gemensamt för hela världen, och som faktiskt härskar och styr hela universum, är Gud. I själva verket existerar ingenting annat än Gud. För att hålla alla dessa planeter och stjärnor så fast i sina banor, att de inte ens en aning avviker från den bana de har föreskrivits, för att åstadkomma något sådant, måste det finnas en helig gudomlig kraft bakom allt detta."

Vetenskapen är bara som en lysmask i förhållande till solens ljus och strålgång. Det är sant att den kan efterforska, upptäcka och samla en massa information om naturen och dess materiella funktion och använda den för att utveckla världsliga ting. Det andliga, å andra sidan, härskar på det kosmiska planet, där vetenskapen inte hör hemma. Det är därför en del vetenskapliga upptäckter är värdefulla medan andra kan vara katastrofala."

Hur skulle vetenskapen, som är bunden vid en fysisk och materiell syn, kunna utforska transcendentala fenomen bortom dess horisont, räckvidd eller fattningsförmåga? Det är en uppenbar villfarelse. Vetenskapen hör hemma på det materiella planet och den gudomliga principen på det andliga. Vetenskapen måste

begränsa sin forskning till sådant som är knutet till sinnevärlden, medan däremot det andliga transcenderar sinnena."

Tjugofem kilometer öster om Bangalore, vid järnvägslinjen till Madras, ligger Whitefield, där Sai Baba har ett residens, som heter Brindavan. Här i Brindavan går Sai Baba omkring bland dem som samlas på det markområde som hör till egendomen, när han ger *darshan* (åsynen och närvaron av en helig man). Denna ständiga tillgänglighet är en välkommen överraskning för dem, som väntar sig att en varelse med sådan överväldigande andlighet skall vara fjärrad från dem och på något sätt omöjlig att nå. Medan han tar emot brev med böner om både fysisk och psykisk hjälp och ledning, betonar han om och om igen att han inte vill ha någonting annat från dem än kärlek. Med en mjuk handrörelse materialiserar Sai Baba vibuthi och ger den som välsignelse och helande kraft.

Sai Baba säger: *"Kom till mig med tomma händer. Jag ska fylla dem med nådens gåvor. Om dina händer är fulla, vad kan jag då fylla dem med? Ge mig allt ont i dig och lämna det här, ta emot av mig vad jag har... kärlek. Lär dig att kunna se allt som styrt och påverkat av en Enda, den högsta Gudomen. Varför frukta när Jag är här? Alla dina synder är förlåtna i det ögonblick du får min darshan. Jag ska bära alla*

dina bördor. Ta så mycket sällhet du kan från mig och lämna alla dina sorger hos mig."

Bredvid Brindavan ligger Sathya Sai College för humaniora, naturvetenskap och handel. Det är här det landsomfattande utbildningsprogram, som påbörjades sent på 60-talet, står i sitt flor. Byggandet av skolorna finansieras av en central utbildningsfond, bildad i samarbete med Indiens Nationalbank (State Bank of India). Den mottar bidrag enbart för detta ändamål. Högskolan i Whitefield är kärnan i ett växande antal utbildningsanstalter över hela landet. Under de år som gått sedan dess invigning har detta och andra Sai Colleges blivit erkända som tillhörande de bästa i Indien. Eleverna härifrån ligger i topp i årligen anordnade nationella examina.

Sai Babas undervisningsprogram är till för framtida medborgare, som inte kommer att leva som munkar och eremiter, utan som familjefäder, styrande världens affärer. Han ser Indiens framtid förknippad med en renässans inom undervisningen. Mycket av hans tid har ägnats åt att upprätta grundskolor och högre skolor.

"Dessa elever kommer att kunna inta sina platser som Indiens framtida ledare, väl utrustade att föra Indiens människomassor ut ur fattigdom och sjukdom. Barnens karaktär måste renas och stärkas. Ge dem all tillit och allt mod de behöver för att bli

goda, hederliga och självständiga barn. Det räcker inte om de lär sig något att försörja sig på, sättet att leva är viktigare än levnadsstandarderna."

Vid invigningen av Högskolan för Humaniora och Naturvetenskap för Kvinnor i Anantapur 1971, sade Sai Baba:

"Det här är en högskola, en institution som förmedlar undervisning och som förbereder den växande generationen till att bli bättre kvinnor och bättre medborgare. Undervisningen måste öppna elevernas ögon och ge dem förmågan att se den Ende bakom de många. Sök den stora, kosmiska, allomfattande Sanningen; var inte nöjd med usla och banala informationsbitar; sök Allvetaren bakom kunskapsprocessen. Detta är den verkliga segern."

När Baba talade till en grupp elever som besökte ashramet sade han:

"Ni måste lära er att bli en ny typ av ledare, som har genomgått den luttringsprocess som tjänandet är - tjänandet som kärleksgärning, som gudstjänst, som andlig övning; ledare som har genomgått högskola och bemästrat dagens och framtidens problem i det förgångnas belysning; ledare som uppskattar det här landets traditioner och kultur.

Ett av undervisningens mål är att ge insikt om materiens lagar och

egenskaper. Undervisningen måste också träna eleven i grundlig förståelse av lagarna för den mänskliga personligheten och dess beståndsdelar och utveckla hans förmåga till urskillning.

Undervisningen är ingen undervisning om den inte lockar fram mänsklig vänlighet, samhörighet och broderskap och skapar underlag för en universell spridning av sådana känslor och på samma gång erbjuder en både fördjupad och omfattande kunskap om människans och samhällets sanna natur. Undervisningen skall också vara till nytta för män och kvinnor i deras vardagsliv. Bara ett väldisciplinerat och välintegrerat liv kan rädda både eleverna själva och samhället från undergång. Det finns inget annat botemedel.

Undervisningsprocessen har blivit en hantering som resulterar i politik utan principer, utbildning utan karaktärsdanande, vetenskap utan mänsklighet och handel utan moral, något som är värdelöst och definitivt farligt.

Man måste också ge de unga en grundlig kurs i meditationens teknik, så att de kan förstå djupet av sin egen personlighet och dess oändliga möjligheter att tillförsäkra dem frid och lycka. Man måste kunna gå in i sig själv och meditera över sin egen sanna natur, den innersta verkligheten. Det är varje sökares rättighet, var i världen han än lever. Detta är den rikedom som till sist kan rädda mänskligheten från

nöd; resten är bara skuggspel, hägringar, luftslokt; de går i stöpet med den kropp som satte värde på dem."

Sai Baba presiderar ofta vid sina anhängares bröllopsceremonier. Här materialiserar han med en handrörelse den heliga symboliska tråden som en del av ceremonien. Sai Baba säger:

"Innan ni gifte er var er kärlek två åtskilda delar. Nu blir er kärlek en enhet och blomstrar till något större. Äktenskapet gäller hela livet, inte bara ett par dagar, veckor eller år.

Gud har skapat äktenskapets förening. Det är för att lära självkontroll två individer gifter sig med varandra. Det är för att utplåna egot som två själar förs tillsammans, så att de kan lära sig att anpassa sig till varandra och glömma sina egon.

Det viktigaste är förståelse. Då blir anpassning något mycket lätt längre fram. Båda måste ni förstå varandra. Tänk inte bakåt. Lev i nuet och gör ert bästa.

Det här är ett heligt band och det är ett löfte ni ger varandra, eftersom hustrun är hälften av mannen och mannen hälften av hustrun. En halv plus en halv är inte två utan ett. Före äktenskapet var ni individuella 'jag'. Nu är ni inte jag utan vi. I alla svårigheter, i all glädje, i all sorg och i livets alla nöjen är ni inte längre individer. Nu blir 'jag' plus 'jag' vi. Däri ligger det egentliga heliga löftet.

Idag finns en tendens att gå ifrån varandra. Inte att komma tillsammans. Livet är fullt av svårigheter och utmaningar. Ni bör inte gå ifrån varandra på grund av dem utan hellre möta dem tillsammans. Nu är det så att även små besvärligheter orsakar skilsmässor. Det bör inte vara tendensen, man ska anpassa sig. Att gifta sig är att ge sitt hjärta till den andre. Kärlek och inte lusta är essensen i ett lyckligt liv."

*"Börja dagen med kärlek
Fyll dagen med kärlek
Tillbringa dagen i kärlek
Sluta dagen i kärlek
Detta är vägen till Gud."*

Sai Baba framhäver gång på gång den enhet som är kärnan i världens religioner. Han har sagt:

"Låt de olika religionerna existera, låt dem blomstra, låt Guds ära lovsjungas på alla språk och med många melodier. Det bör vara idealet. Respektera skillnaderna mellan religionerna och erkänn dem som giltiga, så länge de inte släcker ENHETENS låga."

"Jag har inte kommit för att tala för någon särskild religion. Jag har inte kommit med missionen att göra reklam för någon särskild sekt eller tro eller sak; jag har heller inte kommit för att värva anhängare till någon lära. Jag har kommit för att berätta om denna universella

enhetliga tro, denna kärlekens väg, denna kärlekens plikt, denna förpliktelse mot kärleken."

En del religiösa festivaler firas i ashramet. Denna procession på väg från Prasanthi Nilayam genom byn Puttaparthi, med musiker och en besökande danstrupp, ägnas åt installationen av silverstatyer av Vishnu och Shiva i byn.

I väst tror man att Indien har många gudar, medan Vedanta i själva verket bara erkänner **EN GUD** med många egenskaper. När dessa Guds egenskaper väljs ut för särskild vördnad och dyrkan, ges de individuella namn och former, men de är ändå fortfarande delar av den enda gränslösa Gudomen. Bilden av Vishnu, Herren som upprätthållare och beskyddare som genomtränger allt, som inkarnerar i tidsålder efter tidsålder för att beskydda de rättfärdiga och upprätta de fallna, och ... Shiva, Herren som den kraft som får universum att sammansmälta, upplöses och förstöras. Han som står för gynnsamhet, lycka och välstånd.

Sai Baba säger: *"Det finns bara en Gud och Han är allestädes närvarande. För att man skall kunna koncentrera sig på den Allestädes Närvarande, behöver man en bestämd punkt eller form att utgå ifrån. För att kunna uppfatta det gudomliga som närvarande överallt och alltid, måste människans sinne renas och rensas med hjälp av speciella psykologiska processer*

som kallas Sadhanas. Detta är anledningen till att regelbundna ritualer föreskrivs för dyrkan av Gudsbilder, inte bara bland hinduismens anhängare utan också bland kristna och buddhister.

Cyniker ifrågasätter värdet av denna typ av dyrkan och säger att den bara stärker tro på vidskepelse. 'Kan Gud vara en sten eller en pappersbit?' undrar de. Denna attityd är inte korrekt. Genom att hålla sig till den traditionsenliga rituella dyrkan har många sökare uppnått en vision av den Allestädes Närvarande och förblivit i den sällhet som är omöjlig att kommunicera till andra.

Den Allestädes Närvarande är inte frånvarande i ikonerna eller bilden. Vi reducerar inte Gud och stänger Honom inne i en staty, vi försäkrar och inser att Han är i ikonerna också. Vi förhöjer bilden till det Absolutas dimensioner, vi låter bilden expandera långt utanför ramen och genom utövandet av sadhana blir vi medvetna om att också bilden kan bli ett redskap för sinnet att fly sina begränsningar."

Efter installationen av bilderna återvänder processionen till ashramet.

Kristi födelse är en annan helig dag som firas i Sai Babas residens, och som belyser hans lära att SANNINGEN är en enda och att alla religioner är fasetter av denna sanning. Kristendomen och

hinduismen har en gemensam bild av Herren som en herde för den mänskliga hjorden: Jesus Kristus som Israels fåraherde och Herren Krishna som koherdepojken i Brindavan. Det var under en sådan julhögtid som Sai Baba talade om Kristus:

"Jesus var en mästare, född med en uppgift: att återuppväcka kärlek, barmhärtighet och medkänsla i människornas hjärtan. Han hade inga egoistiska bindningar. Han lät aldrig sorg eller smärta, glädje eller vinning spela någon roll i sitt liv. Han hade ett hjärta som rördes av människornas ångest och kval och av deras längtan efter fred och broderskap. Han vandrade omkring i landet och förkunnade kärlekens budskap och utgjöt sitt liv som ett dryckesoffer i sitt offer för mänskligheten. Han sökte det gudomliga i naturens objektiva värld, men han insåg snart att naturen är en kalejdoskopisk bild som skapas av människans egen inbillningskraft. Han sökte därefter Gud inom sig själv. Här i Indien var hans vistelse i klostren i Himalaya en större framgång för honom. Från att ha haft inställningen att han var Guds sändebud, nådde han därhän att han förklarade att han var Guds son. När Atma-medvetandet (medvetandet om det verkliga självet) senare stabiliserades i Jesus, kunde han säga: 'Jag och min Fader är ett.'"

De fysiska föremål, som Sathya Sai Baba materialiserar, har ofta ett

samband med mottagarens religion eller tro. Dr. John Hislop, som leder Sathya Sai-rådet i Amerika, berättar om en upplevelse han hade, då Sai Baba skapade ett enastående krucifix och gav det till honom:

"Vi var i Indien i Bandipur-skogen vid tidpunkten för Sivarathri och Svami (här beteckning för Sai Baba) åkte omkring i skogen med flera människor för att hitta en plats där ceremonin kunde utföras. Till slut fann vi en torr flodbädd och samma kväll vände vi tillbaka till detta ställe. Vi lämnade bilarna och började gå nedför slutningen mot flodbädden. Jag råkade gå bredvid Svami, och när vi passerade en liten buske, tog Svami upp två kvistar, höll dem i form av ett kors och sade: 'Hislop, vad är det här?' Jag svarade: 'Svami, det är ett kors.' Så lade han de två kvistarna i handen, blåste tre gånger på handen, öppnade den sedan och där låg detta kors, som ni ser här på min hand.' Han sade: 'Detta är Kristus som han verkligen var och inte som konstnärer och historiker skildrat honom. Hans mage är helt infallen, eftersom han inte hade fått något att äta på flera dagar.' Jag såg på det och sade: 'Säg mig, Svami, vad är det egentligen för ett hål uppe på korset?' Han svarade: 'Det är det hål som gjordes i korset för att hänga upp det på en ställning.' Han sade också: 'För övrigt är träet i det här korset en bit av det kors som Jesus korsfästes på.' Så tillfogade han:

'Och jag kan berätta för dig att det tog en hel del tid och besvär att finna en bit av det korset efter 2000 år.'

Författaren och parapsykologen Frank G. Barnowski, som är knuten till fyra colleges i Arizona, är en vetenskapsman som har studerat auran. Denna utgör det biomagnetiska fältet runt den mänskliga kroppen. Som synes i det här exemplet på Kirlian-fotografering, ger auran en klar bild som kan analyseras med avseende på hälsa, energinivå och känslomässigt tillstånd hos individen.

"Jag såg honom första gången en tidig söndagsmorgon. Han stod på balkongen och välsignade alla de anhängare som sjöng nedanför. Auran som omgav Svami var helt otrolig; man kan knappast tro det när man hör den beskrivas. Den vita delen var sex till sju gånger större än hos en vanlig människa, vilket säger något om hans energier. Men, bakom detta mönster var det blå ... ja, det var gränslöst. Bakom det sträckte sig guld- och silverband och auran som utgick från Svami liknade på det hela taget inte någon aura jag någonsin sett hos någon. Den nådde faktiskt långt utanför byggnaden och platsen där han stod.

Jag iakttog Baba i över en vecka, medan han gick runt bland människorna på förmiddagen och kvällen, och jag studerade hans aura. Mestadels när han var med människor var de blå banden där i

auran, ett vittnesbörd om andligheten, och de rosa banden sträckte sig långt utöver någons fattnings- förmåga. För aurforskaren är den rosa färgen vittnesbörden om gränslös, osjälvvisk kärlek.

Jag iakttog honom när han gick fram till människor och ibland rörde vid dem . Det förbluffande var att man kunde se det negativa i deras aura blossa upp med positiva känslor när han rörde vid dem, och när han gick därifrån hade en del av hans aura, en del av hans energi, blandats med deras. Hans energi förefaller oändlig; han tycks aldrig bli trött.

Jag iakttog honom när han gick fram till en liten flicka i en rullstol och kittlade henne. Jag var förbluffad över den aura av kärlek som omgav honom. Det förefaller helt klart att den aura som utstrålar från Svami visar hans kärlek till människor. Jag har träffat en hel del heliga män, men ingen av dem har gjort sig så tillgänglig för människor som Baba.

Jag sätter mitt vetenskapliga renommé på spel när jag gör det här uttalandet , men för två dagar sedan såg jag in i Babas ögon; de har en glöd som jag aldrig sett hos någon annan. Det var uppenbart för mig, bortom skuggan av ett tvivel, att jag skådat det gudomligas ansikte. Enligt min uppfattning är Baba exakt det han förefaller vara, det han vill att du skall bli och det han uppmanar dig att bli, Kärlek. Det är vad han är... enbart kärlek."

"Genom ett liv utan begär uppnår människan det gudomliga och de som söker min nåd måste lägga bort begär och girighet. Rikedomar medför ödesdigra frestelser. De är källan och orsaken till människans slaveri. Begäret efter högre levnadsstandard kan aldrig tillfredställas. Det medför ytterligare begär och därmed följande besvärligheter och frustration. Ett liv utan begär innebär förverkligandet av det rena, äkta jag, som är själen. Bundet vid begär, degenererar jaget till själviskhet. Själen blir till ego. Vägen till självförverkligande är att befria jaget från detta själviska ego. Då når man ett medvetandetillstånd bortom sinnet eller intellektet och det sanna jaget, som är Gud, uppenbaras."

"Sinnet är som ett tygstycke som täcker och kväver medvetandet; tygets trådar är begären. Om vi ger upp begären, faller trådarna bort och tyget försvinner, varefter vår rätta natur uppenbaras. Det är innebörden i Vedanta, men Vedanta inskräper att man måste befria sig från egot för att nå självförverkligande. För att uppnå självförverkligande måste man gå bortom sinnet. För att vinna den oändliga universella själen måste det förkroppsligade jaget bryta sig ut ur individualitetens trånga lilla fångelse. Begär hör till de fem sinnena, hjärnan och sinnet. När man väl en gång blir fri från begär, erkänner man sitt egentliga väsen, upplever Atma-medvetande eller upplysning och blir

ett med den kosmiska kraften. Självförverkligande är gudsförverkligande. På så sätt når människan Gud."

"De som vill förstå mig är välkomna hit. Det är andan bakom undersökandet som är viktig. Jag kallar inte hit människor för att de skall komma och buga för en Gud. Jag vill att de skall komma, se, höra, studera, observera och uppleva Baba. Först då kan de förstå och värdesätta avataren."

Sathya Sai Baba har inte bara förut sagt sitt levnadsförlopp och dess längd, utan han har också sagt att precis som han själv föddes åtta år efter Shirdi Sai Babas död, kommer hans tredje inkarnation, vid namn Prema Sai Baba, att födas åtta år efter hans egen bortgång.

"Den föregående avataren, Shirdi Sai Baba, lade grunden till integrering av det andliga och det världsliga och gav mänskligheten budskapet om arbete som en religiös plikt. Den nuvarande avatarens mission är att få alla att inse att människor bör respektera, hjälpa och älska varandra utan hänsyn till kast, social status, hudfärg och religion, eftersom det är samma Gud eller gudomlighet som bor i alla. Därför kan allt arbete bli en guds-tjänst. Den tredje avataren, Prema Sai Baba, kommer att verka för erkännandet av att Gud inte endast bor i varje människa, utan att varje människa är Gud."

Detta blir den slutliga visdomen, som sätter varje man och kvinna i stånd att höja sig till att vara Gud.

I hela universum finns ingen annan planet där det bor människor eller där det finns en liknande form av liv. Människans liv är mycket heligt och måste uppskattas som varande av högsta värde. Allt liv kan sträva efter att födas i mänsklig form, för det är endast genom att födas som människa man kan uppleva och förverkliga Gud. Här och nu är tillfället att förverkliga livets absoluta mål.

Målet för de tre avatar-inkarnationerna är att förena hela mänskligheten i en familj genom att etablera den gudomlighet som är Atma-verkligheten i varje man och kvinna, och som är den bas på vilken hela skapelsen vilar. När man en gång har insett detta, blir det gemensamma gudomliga arvet, som knyter människa till människa och människan till Gud, uppenbart och kärleken skall då segra som universums ledande ljus."

*"Det finns bara en ras
mänskligheten
Det finns bara en religion...
kärlekens religion
Det finns bara en Gud..
Han är allstädes närvarande."
"OM"*